

Sygn. akt V Ka 3/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 lutego 2018 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach Ośrodek Zamiejscowy w Rybniku

V Wydział Karny – Sekcja Odwoławcza

w składzie:

Przewodniczący: SSO Sławomir Klekocki

Protokolant: Monika Machulec

w obecności ---

po rozpoznaniu w dniu 20 lutego 2018 r.

sprawy: **J. N. /N./**

s.T. i H.

ur. (...) w R.

obwinionego o wykroczenie z art. 86 § 1 kw

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Rejonowego w Wodzisławiu Śląskim

z dnia 31 października 2017r. sygn. akt II W 458/16

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok,

II. obciąża obwinionego opłatą za II instancję w kwocie 100,00 (sto) złotych oraz zryczałtowanymi kosztami postępowania w kwocie 50,00 (pięćdziesiąt) złotych.

SSO Sławomir Klekocki

Sygn. akt V.2 Ka 3/18

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 31 października 2017 r. Sąd Rejonowy w Wodzisławiu Śląskim uznał J. N. za winnego tego, że w dniu 6 maja 2016r. w W. na skrzyżowaniu ul. (...) i ul. (...) kierując samochodem m-ki F. o nr rej. (...) nie zachował należytej ostrożności i nie zastosował się do znaku drogowego A-7 „ustąp pierwszeństwa”, w wyniku czego wyjeżdżając z ul. (...) nie ustąpił pierwszeństwa przejazdu jadącemu ul. (...) kierującemu samochodem m-ki S. o nr rej. (...), który w celu uniknięcia zderzenia się pojazdów, zmuszony był do zjechania na prawe pobocze, gdzie uderzył w słup energetyczny, co spowodowało zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym tj. popełnienia czynu wyczerpującego znamiona wykroczenia z art. 86 § 1 kw i za to na podstawie tego przepisu wymierzył mu karę grzywny w wysokości 1000zł.

Na mocy art. 118 § 1 k.p.w., art. 119 k.p.w. w zw. z art. 617 k.p.k. i art. 3 ust.1 ustawy o opłatach w sprawach karnych zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa opłatę w kwocie 100zł oraz obciążył go zryczałtowanymi wydatkami postępowania w kwocie 100zł i pozostałymi wydatkami w kwocie 480zł.

Apelację od tego wyroku wniósł obrońca obwinionego J. N., który zaskarżył wyrok w całości zarzucając:

I. Na podstawie art. 109 k.p.w. w związku z art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na treść tego orzeczenia, a polegający na przyjęciu przez Sąd, że obwiniony w dniu 6 maja 2016r. w W. na skrzyżowaniu ul. (...) i ul. (...), kierując samochodem marki F. o nr rej (...), nie zachował należytej ostrożności i nie zastosował się do znaku drogowego A-7 „ustąp pierwszeństwa” w wyniku czego wyjeżdżając z ul. (...) nie ustąpił pierwszeństwa przejazdu jadącemu ul. (...), kierującemu samochodem marki S. o nr rej (...), który w celu uniknięcia zderzenia pojazdów, zmuszony był do zjechania na prawe pobocze, gdzie uderzył w słup energetyczny, co spowodowało zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym czym - zdaniem Sądu I instancji - wypełnił znamiona wykroczenia z art. 86 § 1 k.w., podczas gdy prawidłowa analiza zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego prowadzi do wniosku przeciwnego - to jest tego, że zachowanie obwinionego nie wypełniło znamion zarzucanego wykroczenia z art. 86 § 1 k.w, ponieważ:

- z analizy najechania na krawężnik wynika, że kierujący (...) podjął decyzję o zmianie toru ruchu, gdy był w odległości nie mniejszej niż 29 metrów od miejsca potencjalnego zdarzenia i około 36 metrów od słupa i jadąc w tych warunkach drogowych z deklarowaną prędkością 50 km/h mógł zatrzymać pojazd na odcinku około 27 metrów,

- kierujący (...) miał możliwość zatrzymania przed miejscem potencjalnego zderzenia z F., nawet gdyby F. nie zdążył zjechać z pasa ruchu (...),

- w świetle zgromadzonego materiału dowodowego można stwierdzić, że wyjechanie samochodu F. ul. (...) (przy założeniu hamowania przez kierującego (...)) nie mogło doprowadzić do zderzenia z (...),

- brak hamowania przez kierowcę (...) pozbawił go możliwości panowania nad pojazdem,

- działania kierującego (...) (brak hamowania, wjazd na chodnik) nie uchroniły go przed

ewentualną kolizją a spowodowały, że utracił panowanie nad pojazdem i uderzył z dużą siłą w słup.

II. Na podstawie art. 109 k.p.w. w związku z art. 438 pkt 2 k.p.k. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść wyroku, a mianowicie:

- art. 8 k.p.w. w zw z art. 4 k.p.k. poprzez złamanie zasady obiektywizmu, polegające na:

- oparciu orzeczenia jedynie na okolicznościach przemawiających na niekorzyść obwinionego a tymczasem odmówiono waloru wiarygodności wyjaśnieniom obwinionego w jakich wyjaśnił, że wyjeżdżając z ul. (...) upewnił się, że lewa i prawa strona jest wolna, że jak włączył się do ruchu to zachował należyłą ostrożność, że kierujący (...) naruszył przepisy dotyczące dopuszczalnej prędkości, nadto, że obwiniony miał pewność, że samochód S. zdąży przyhamować lub nie wykona żadnego manewru,

- oparciu orzeczenia wyłącznie na opiniach biegłych sądowych A. M. i T. M. a odmowie uwzględnia przy wydaniu wyroku opinii sporządzonej na zlecenie obwinionego J. N. przez rzeczoznawcę K. K., który jest również biegłym sądowym wypisanym na listę Sądu Okręgowego w Gliwicach - wskazując, że opinia K. K. jest wyłącznie opinią prywatną, sporządzoną na zlecenie obwinionego i przez niego opłaconą,

- oparciu orzeczenia na sprzecznych zeznaniach kierującego samochodem S. A. S. w zakresie podjęcia manewru hamowania, który w niniejszej sprawie zeznał, iż: ja zacząłem hamować, lecz widziałem, że nie dam rady i nie chciałem obwinionego zabić dlatego wykonałem ten manewr. Ja odbiłem kierownicą w prawo, potem to już się potoczyło po krawężniku, aż do samego słupa. Ja podskoczyłem na jednym z krawężników i to wszystko...”, (protokół z 23 listopada

2016r), mimo iż w sprawie prowadzonej przez Sąd Rejonowy w Wodzisławiu Śląskim pod sygn. akt II K 500/16 (dotyczącej tożsamego zdarzenia) A. S. zeznał „Przed odbiciem w prawo nie hamowałem. Nie hamowałem bo i tak bym nie zdążył wyhamować bo to było za blisko” (protokół z dnia 19 stycznia 2017r.) a jednocześnie pominięcie przez Sąd przy ustalaniu stanu faktycznego okoliczności korzystnej dla obwinionego, iż ten sam świadek - A. S. opisał tor ruchu pojazdu S. poprzez wjazd samochodu na krawężnik,

- art 8 k.p.w. w zw z art. 7 k.p.k., albowiem ustalenia Sądu Rejonowego stanowią efekt nie swobodnej, lecz całkowicie dowolnej oceny dowodów i prowadzą do błędnego wniosku przypisania obwinionemu popełnienia zarzucanego wykroczenia, mimo iż zgromadzony materiał dowodowy nie dawał podstaw do przypisania popełnienia wykroczenia, w szczególności, że nawet opinia sporządzona przez biegłego T. M. zawierała dwie wersje przyczyn wypadku - wersja oparta na założeniu prawdziwości twierdzeń obwinionego prowadziła do wniosku, że obwiniony nie ponosi winy za zdarzenie drogowe,
- art. 170 § 1 pkt 4 i 5 k.p.k. w zw. z art. 39 § 2 k.p.w. - poprzez niezasadne oddalenie wniosku dowodowego o dopuszczenie dowodu z protokołu sporządzonego do sprawy prowadzonej przez Sąd Rejonowy w Wodzisławiu Śląskim pod sygn. akt II K 500/16 zawierającego zeznania złożone przez świadków - a to A. S., T. P., G. D. na okoliczność wykazania sprzeczności w zeznaniach tych świadków, a w szczególności kierującego samochodem S. A. S. co do prędkości, hamowania - mimo, iż przeprowadzenie tego dowodu było możliwe i nie prowadziło do przedłużenia postępowania,
- art. 8 k.p.w. w zw z art. 5 § 2 k.p.k albowiem:

- Sąd nie uwzględnił, iż w dokumentacji powypadkowej sprawy brak szeregu istotnych danych niezbędnych do przeprowadzenia stosownej analizy czasowo - przestrzennej, dokonujący oględzin miejsca nie sporządzili dokumentacji fotograficznej układu sytuacyjnego na drodze po wypadku oraz stanu samochodu S. w zakresie wyeksponowania rodzaju i zakresu uszkodzeń elementów nadwozia powstałych w fazie kontaktu ze słupem energetycznym - na co wskazał biegły A. M.; powyższe uniemożliwiało ustalenie również prędkości pojazdu S. a mimo braku tak istotnych danych wydano w sprawie opinie na które powołał się przy wydawaniu orzeczenia Sąd, pomimo tego, iż brak tych danych powinien skutkować brakiem możliwości wydania opinii, a co więcej - okoliczności powyższe (brak możliwości wykonania analizy czasowo przestrzennej) - powinny zostać uwzględnione na korzyść obwinionego przy wydawaniu wyroku,

-w sprawie wydane zostały trzy opinie - wszystkie przez osoby będące biegłymi sądowymi, przy czym dwie z nich wydane zostały przez biegłych sądowych wskazanych przez Sąd I instancji (i prokuraturę), trzecia miała charakter opinii prywatnej sporządzonej na zlecenie obwinionego przez biegłego K. K.; całkowita sprzeczność wniosków końcowych tych opinii powinna była wzbudzić wątpliwości co do możliwości skazania obwinionego.

W oparciu o w/w zarzuty obrońca obwinionego wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie obwinionego od popełnienia zarzucanego mu wykroczenia ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył co następuje :

Apelacja obrońcy obwinionego nie zasługuje na uwzględnienie, a podniesione w niej zarzuty i wnioski są chybione. Obrońca obwinionego w podnoszonych zarzutach wskazywał, że sąd I instancji podczas wyrokowania w sprawie dopuścił się błędów w ustaleniach faktycznych oraz przekroczył zasadę swobodnej oceny dowodów, przyjmując, iż obwiniony dopuściła się zarzucanego jej wykroczenia. Powyższe zarzuty byłyby zasadne jedynie wówczas, gdyby sąd I instancji oparł swój wyrok na faktach, które nie znajdują potwierdzenia w wynikach postępowania dowodowego, albo też z faktów tych wyciągnął wnioski niezgodne ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego. Takich uchybień sąd rejonowy w przedmiotowej sprawie się nie dopuścił, albowiem wskazał dowody, na których oparł swoje ustalenia jednocześnie wskazując przesłanki, którymi się kierował odmawiając wiary dowodom przeciwnym przy czym dokonanych ustaleń dokonał zgodnie z zasadami swobodnej oceny dowodów. Obrońca obwinionego w

swojej apelacji powiela wyjaśnienia obwinionego złożone w trakcie postępowania sądowego, oraz powołuje się na prywatną opinię sporządzoną przez K. K.. Jednak sąd rejonowy w swoim uzasadnieniu wskazał dlaczego nie dał wiary wyjaśnieniom obwinionego oraz ustaleniom prywatnej opinii K. K.. Jeżeli chodzi o opinię sporządzoną przez K. K. to sąd wskazał, że sporządzający opinię dokonał oceny zeznań pozostałych uczestników zdarzenia do czego nie był uprawniony, ponadto błędnie przyjął, że samochód S. w momencie wyjeżdżania pierwszego samochodu, który zauważyli świadkowie znajdował się w odległości około 120 m od ulicy (...) tj. przy sygnalizatorze świetlnym na ul. (...) (przed skrzyżowaniem), podczas gdy odległość ta wynosiła wtedy około 80 metrów. Powołani przez sąd rejonowy biegli przyjęli prawidłową odległość (tj. około 80 metrów jakie dzieliło S. od tego pierwszego wyjeżdżającego z ulicy (...) pojazdu) zgodnie z relacją świadków w momencie ruszenia pierwszego pojazdu mijali oni skrzyżowanie i gdyby taką odległość przyjął w swojej prywatnej opinii K. K. jego obliczenia i wnioski końcowe byłyby inne. Zeznania świadków A. S., G. D. i T. P. są zbieżne i nawzajem się uzupełniają i znajdują potwierdzenie w opiniach biegłego sądowego z zakresu ruchu drogowego i (...) oraz biegłego sądowego z zakresu rekonstrukcji przebiegu wypadków drogowych i techniki samochodowej T. M.. Zdaniem sądu odwoławczego zgromadzony w sprawie materiał dowodowy wskazuje, że obwiniony J. N. swoim zachowaniem wyczerpał znamiona zarzucanego mu wykroczenia z art. 86 § 1 kw. Sąd rejonowy dokonał oceny dowodów zgromadzonych zarówno w toku postępowania przygotowawczego jak i sądowego w sposób bezstronny, nie przekraczając granic swobodnej oceny dowodów, a przy tym uwzględnił zasady doświadczenia życiowego, a swój pogląd na ostateczne wyniki przewodu sądowego przekonująco uzasadnił w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku. Wymierzonej obwinionemu kary grzywny w kwocie 1000zł .nie można uznać za rażąco surowej, jest to bowiem kara adekwatna do stopnia winy i społecznej szkodliwości zarzucanego mu wykroczenie dlatego i w tym zakresie brak jest podstaw do zmiany zaskarżonego wyroku. Mając powyższe na uwadze sąd okręgowy nie znalazł podstaw do zmiany zaskarżonego wyroku w zakresie winy, ani też podstaw do jego uchylecia i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania. O kosztach postępowania odwoławczego orzeczono na podstawie art. 636 § 1 kpk.

SSO Sławomir Klekocki